

lige Forsøgning bortfalder. Afgiver han derimod ikke en saadan Erklæring, bliver Sagen at paatale som offentlig.

Hvis nogen af de ovenfor foreslaaede ny Paragraffer (om Forbud mod Søndags- og Nattejagt, mod Jagt i Nærheden af fredlyste Fugletøjer, samt mod at umyndige under 16 Aar og Fattiglemmer udøve Jagt) vedtages, foreslaas en ny Paragraf tilføjet angaaende Straffen for Overtrædelse af disse Bestemmelser, hvilken Straf Udvalget har forment passende at kunne sættes til Bøder fra 20—200 Rr.

Til § 32.

Selv om Straffeansvaret forældes efter 1 Aars Forløb, turde der dog være gyldige Grunde til ikke ogsaa at lade Erstatningsansvaret præscriberes efter saa kort Tids Forløb. Udvalget har derfor ment, at Forpligtelsen til at udrede Erstatning først bør præscriberes efter 3 Aars Forløb.

Til § 33.

Da det formentlig vilde vække en Del Misnøje, om Medlemmerne af Kommunalbestyrelserne skulle være berettigede til at fordre Sagttegn forevist, har det ovennævnte Flertal foreslaaet, at Bestemmelsen herom udgaaer.

Udvalget i sin Helhed har derhos forment det rigtigt, at den jagtberettigede ikke blot som foreslaaet bør være berettiget til at anholde den, der gør sig skyldig i ulovlig Jagt, men ogsaa til at sætte sig i Besiddelse af den skyldiges Jagtredskaber, Hund og det af ham fælede Wildt, som derpaa afgives til Politivrigheden for at tjene dels til Bevis, dels til Sikkerhed for, hvad den skyldige maatte blive idømt. En saadan Regel, der tidligere var gældende, vil upaatvilelig ogsaa være et virksomt Middel mod Krybskytteriet.

Til § 34.

Som ovenfor anført, kan der ikke være Tvivl om, at der gives handlende, der i ikke ringe Grad hæle med Krybskytter, og

det forekommer derfor Udvalget, at der er god Grund til saa vidt muligt at hindre denne Traffik. Naar derfor Paragraffen foreslaar at give Politiet Ret til at undersøge Wildthandlernes Beholdninger, naar der er Mistanke om, at disse indeholde fredet Wildt, turde det formentlig være rigtigt at udvide denne Bestemmelse til ogsaa at omfatte Wildt, som der er Mistanke om at være erhvervet ved ulovlig Jagt. At indskrænke Undersøgelsesretten til Lokaler, der af Wildthandleren benyttes til Udsalg eller Oplag, er næppe heldigt, da en saadan Indskrænkning vil gøre Bestemmelsen saa godt som unyttig, idet vedkommende handlende selvfølgelig nok skal vide at skjule det nævnte Slags Wildt paa andre Steder, og man har derfor foreslaaet Retten til Undersøgelse udvidet til at omfatte paagældendes Forretningslokaler i Almindelighed. Det kan næppe med Føje paastaas, at man herved gaar vedkommende handlende for nær, idet Forholdet i visse Maader kan sammenlignes med det, som finder Sted lige over for Pantelaanere, Marchandisere og andre, som formodes at have købt stjaalne Koster. Det gælder nemlig om i alle disse Tilfælde at handle hurtig, da Bevistet ellers kan gaa tabt.

Det er en Selvsølge, at paagældende handlende bør være forpligtet til at opgive, af hvem han har erhvervet det ulovlige Wildt, og en udtrykkelig Udtalelse herom maa derfor anses nødvendig.

§ Genhold til det saaledes anførte til-
sæder man sig til Lovforslaget at stille føl-
gende

Ændringsforslag.

Af Udvalget:

Til § 4.

1) Paragraffen affattes saaledes:
"Det er Eieren, hvad enten han er Bru-
ger eller ej, tilladt at overdrage sin Jagtret
til andre for et vist Aaremaal, dog ikke over